

ריטה דסקלו, בעלת מכון לעיסוי, שהורשעה במירמה, הכירה את נעמי אדווה בכלא וסיפרה לה מה גרם לה לנסות להתאבד

חבל-תלייה בתא הבידוד

וחוץ מזה יש לי אמא חולה שמחכה לטלפון ביום השישי.

משני חובשים שהובאו מכלא רמלה ביקשתי שתיה חמה. אני סובלת מהכליות, והם אישרו זאת. לא קיבלתי שתיה, חוץ משלוש כוסות מים חמים. זרקו אותי לחדר קטן — מטר על חצי מטר, מיוזון רטוב ומסריח, אולי משתן, אני לא יודעת. המיוזון היה זרוק על הריצפה המטונפת.

הייתי לבר, בלי חומר-קריאה. בלי כלי-תחצה, נייר-טואלט ובגדים להחלפה. גם סיגריות וחומר-קריאה אסור להכניס לבידוד.

ישבתי לבר בסירחון האיום ושקעתי בייאוש. ניסיתי לשחזר מה עבר עלי עד שהגעתי לכלא, ומדוע בכלל הגעתי לכאן. בשום אופן לא יכולתי להכין מדוע עלי להימצא בבידוד. לא יכולתי להשלים עם העובדה שעלי להיות תחור המסריח הזה ביום השישי והשבת.

לא יכולתי יותר. ההשפלה היתה גדולה מדי. הרגשתי שאני אפס. ממש אפס. ישבתי שם שעות. הצעקות הפגיעו לי להדרם. היו לי גם כאבים בכליות ולא היו לי תרופות.

למחרת היום הייתי מותשת. שקעתי בריכאון. אמרתי בליבי כי מישו צריך לתת את הדעת כיצד מתנהגים כאן. ידעתי כי אני נמצאת בכלא כי עברתי עבירה ואני משלמת לחברה.

שום דבר כבר לא היה בשליטתי. הרגשתי חוסר-אונים מוחלט. אפילו הראש לא תיפקד כראוי. בשום אופן לא תפסתי מדוע מחזיקים אותי בתנאים כאלה ומונעים ממני דברים אלמנטריים.

רציתי למות. אלה היו ריגעי-האמת שלי. לא יכולתי להתמודד יותר. אולי

זרקו אותי לחדר קטן — מטר על חצי מטר, מיוזון רטוב ומסריח — אולי משתן. ההשפלה היתה יותר מדי גדולה

רציתי למות באותו רגע כדי שמישהו ישאל את רחל אסולין ביום הראשון למה ריטה מתה בבידוד? אולי היו מביאים ועדת-חקירה וחוקרים את תנאי-הענישה. לי במילא כלום לא יעזור יותר.

קרעתי שתי מגבות שהביאו לי לתא וקשרתי אותן לסורג שבדלת מצד אחד, ואת קצה-החבל שעשיתי כרכתי מסביב לצוואר ומשכתי בחוקה, עד שלא היה לי כוח יותר. ידעתי שכשהי סוהרת תפתח את הדלת היא תגרום למותי. כך רציתי.

כבולה למיטה

אני לא יודעת מה היה את-רכי. מצאו אותי במצב של חוסר-הכרה. כשהתעוררתי ראיתי אנשים מסביבי. צרחתי בצורה איומה. נראה שכך הוציא תי את הכעסים שלי על כל העולם. העבירו אותי לחדר השני, שם היתה מיטה. כבר לא הייתי זרוקה על היצי

רחל אסולין הקצינה באה לקול הצעקות ואמרה לי לעלות למעלה. ידעתי שהם לא מסוגלים להתמודד עם השורפת, ואמרתי שאני רוצה ללכת להפרדה. יש הברל בין בידוד להפרדה. אסולין אמרה: "צאי מיד לבידוד. אני אראה לך. אני אתחשבן איתך."

באחד הימים התפתחה מיטה למטה. רציתי נוחיות. היתה לי שותפה לתדר שהתרגלה לקבל הכל באמצעות איר מים שהיא תשרוף את החדר. לא יכלו לעשות לה כלום ותמיד נכנעו. כאותו יום היא דאגה, באמצעות איזמים, שוככה תוצא מהחדר. זה היה

שה ביום השישי ומאוד מעוניינת לפגוש אותי. נפגשנו בשבת אחרי הצהריים. לריטה היתה חופשה של 48 שעות. עם חשיכה היתה נאלצת לתתום במיטרה ולהישאר כמעצריבת בשעות הלילה. ריטה היתה חיוורת ונגשת כאשר

והרת שעברה ליד אחד מתאי הבידוד הבחינה בחבל שהיה קשור לסורגים בצריח שברלת. היא הסתכלה פנימה וראתה את החבל מתוח. הסוהרת הבינה כי קרה אסון והזעיקה עזרה. תוך רקות ספורות הגיעה תיגבורת. כולם הבינו כי מישו ניסתה להתאבד. הוחלט לחתוך את החבל מבלי לפתוח את הדלת. כשנכנסו לתא מצאו את ריטה מוטלת על הריצפה בלא הכרה כשחבל כרוך מסביב לצווארה.

האחות עשתה לה הנשמה והיא חזרה לאיתנה. היא מילמלה: "תנו לי למות. נמאס לי. אני לא יכולה יותר." השמועה פשטה בכלא כאש בשדה קוצים. אסירות החלו צועקות שיוציאו את ריטה מהבידוד, אך איש לא שעה לצעקתן.

שמעתי על המיקרה לפני ימים מיספר, כאשר פגשתי אסירה ששחררה מהכלא יום לאחר ניסיון-ההתאבדות.

אסירה דסקלו בחופשה מהכלא, בתליאביב אהבה לקרוא ספרים

קרעתי שתי מגבות. קצה אחד קשרתי לסורג שבדלת, ואת הקצה השני כרכתי מסביב לצוואר

היכרתי את ריטה רסקלו משהותי בכלא, ולמען האמת, לא הפתעתי. ריטה רסקלו מרצה עונש-מאסר של שנתיים בגין עבירות מירמה וזיוף. ריטה, בחורה רגישה וחברותית, אהודה מאוד בכלא. מיוודת עם רוב האסירות הפגנות אליה דרך-קבע, כדי שתנסח להן מיכתבים, בקשות לחנינה ופניות לכנ"ץ.

ריטה גרה בתא מיספר 1, מול התא שבו הייתי. היו לנו שיחות רבות, ובשעות הערב, עם סגירת התאים, נהגנו לשלוח פתקים מתא לתא באמצעות הסוהרות.

על סף יאוש

לריטה היו ספרים רבים. חלק מהם השאילה לי. היא אהבה לקרוא את הספרים של יותם הראובני, והיתה מסוגלת לקרוא כל ספר פעמים מיספר. האסירה המשותרת שאותה פגשתי מסרה לי כי ריטה עומדת לצאת לחופי

ביום הששי ונותרתי עם עוד אסירה בחדר. כש-השורפת ראתה שהורדתי את המצעים למיטה התחוננה הודיעה לי כי מעבירים עוד אסירה אלינו לחדר, ואותה אסירה חולה ועצבנית, והיא זו שתישן למטה. לא הסכמתי. היא לקחה את המצעים שלי וזרקה אותם לריצפה. החזרתי אותם למיטה, ואז צעקה שתשרוף את המיטה שלי. פחרתי שאם אשאר איתה כשהתא סגור, ואפגע, אצא מהכלא כשעל פני צלקת, חוץ מאות-הקין שכבר יש לי.

המילה "התחשבנות" הרגיזה אותי וברוך לבידוד הסכרתי לה שהיא עושה טעות וכי שיקול-דעתה מוטעה.

מיזרון רטוב ומסריח

שבת שדיא תבין, ותוציא אר-תי מהבידוד כעבור שעות מיספר. הסכרתי לה שיש לי מישפט ביום הראשון, שאני רוצה להיות רגועה,

נפגשנו. שאלתי אותה אם נכון הרבר שניסתה לשים קץ לחייה, ומדוע הגי עה לסף-היאוש. ביקשתי שתספר לי מה גרם לה לעשות צער כה נואש. ריטה סיפרה:

זרקו אותי לבידוד ביום השישי לא-חר חילופי-דברים עם אסולין (רחל אסולין, קצינה בשב"ס). היא ביקשה ממני לעבור למיטה אחרת בחדר. עד לאותו יום הייתי במיטה עליונה. היתה לי פרטיות. זאת היתה הפינה השקטה שלי בתוך התא.